

**„Kdo na malé poměry jen naříká, sám je toho vinen, že žije male.
Moudrost a vzdělání je věc ducha, ne nahodilého okolí.
Lev je lvem i v kleci, nestane se oslem.“**

Tomáš Garrigue Masaryk

**ERASMUS
ROTTERDAMSKÝ**

**SYMBOLISMUS
LVA**

**VĚDĚLI JSTE, ŽE...
28. ŘÍJEN...**

n@-BULLETIN

Filozofie pro život – č. 97 – 25. říjen 2017

Pokud je filozofie praktická, je formativní a pomáhá nám poznat a zlepšit sebe sama. Být filozofem je způsob života, který je spojen s nejušlechtilějšími cíli lidstva.

Praktické uskutečňování lidských hodnot vytváří model aktivní kultury, která využívá kvality každého člověka, rozšiřuje mentální obzor a otevírá se všem projevům ducha.

Dobrovolnictví je přirozeným projevem ducha jednoty se životem a lidstvem a projevuje se v praxi hodnotami, jako je obětavost, závazek a hledání společného dobra.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUČ

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

venku se ochladilo, fouká nepříjemný vítr, přibývá tmy. Mnozí z nás jsou mrzutí, nostalgicky vzpomínají na letní dny, ale filozof chápe, že je to součást ročního cyklu, nutná a potřebná, a o to více si váží tepla a Slunce. Někomu se nedaří ve studiu, jinému v práci, jsou nuceni dokonce věci ukončit, a tak se s velkým strachem obávají změn. Filozof se snaží změnit úhel pohledu: nevidět problémy, ale spíše nové výzvy života a příležitosti, které se před ním otevírají. Řada lidí se trápí ve vztazích nebo bez nich, touží být milována téměř za každou cenu. Filozof ví, že existují cykly v přírodě i v životě, že se někdy potřebujeme zastavit a soustředit sami na sebe a že láska přichází k tomu, kdo ji dává. K člověku, který je přirozený a nečeká, že v noci vyjde Slunce, ale zároveň taky ví, že může rozsvítit lampičku a tmu rozehnat.

Filozofie není teorie, ale aktivní přístup k životu. Může nám pomoci zvládnout obtížné situace s nadhledem a současně nás nikdy nenechá v klidu. Nutí nás neustále přemýšlet, hledat odpovědi na nové otázky a poznávat sebe sama. Díky ní naše duše nestárne, ale může být věčně mladá.

Pro toto všechno a mnohé další přínosy je filozofie ceněna natolik, že UNESCO vyhláší každoročně v listopadu její Světový den, k němuž se v naší filozofické škole také připojujeme.

Přejeme Vám, abyste i Vy našli její hloubku, aby dala Vaší duši křídla a mládí a provázela Vás v životě jako věrná přítelkyně Sophia.

Mgr. Ivana Hurytová

PODOBENSTVÍ

Moudrý mistr se vydal na cesty. Putoval rozličnými kraji a setkal se s nesčetnými lidmi. Jednou v lese potkal asketu. Byl to divý člověk, nemytý, nestříhaný, žil pouze z dešťové vody a semen divoké trávy. Lidé o něm říkali: *Svatý muž*. Mistr pravil: *Ubohý člověk*.

Později byl pozván na hostinu boháče. Jeho stoly přetékaly jídlem, číše se plnily vínem. Lidé o něm říkali: *Šťastný muž*. Mistr pravil: *Ubohý člověk*.

Ptali se mistra: *Proč podle vás jsou oba ubozí?* Mistr pravil: *Jsou to zajatci svých těl. Jeden své tělo umrtvuje hladem, druhý ho umrtvuje jídlem – jenže stejně jako květina nemůže vykvést ani na poušti, ani v bažině, nemůže lidská duše vykvést v takto umrtveném těle.*

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

NÁVOD

Manželka odjela na služební cestu.

Manžel se ráno probudí a vítá ho vzkaz: *Oběd je v ledničce, ohřej si ho v mikrovlnce.* Tam na něj čeká další papírek:

Až se najíš, určitě dej nádobí do myčky.

Muž si konečně sedne do ušáku, aby si pustil televizi, a na dálkovém ovladači ho čeká další vzkaz:

Nezapomeň zalít kytky!

Už má dost toho, že s ním zachází jako s malým dítětem, a rozhodne se jít do hospody.

Ale když si chce nazout boty, vítá ho další vzkaz:

Kampak, kampak?!

SYMBOLISMUS

LVA

Lev bývá často označován jako „král zvířat“ a objevuje se v mnoha mytologiích i starověkých učeních.

Z hlediska astrologie je spojován se Sluncem pro svoji sílu, zlatohnědou barvu, hřívu připomínající paprsky a vůdčí postavení. Stejně jako orel má schopnost hledět do ohnivého kotouče zpříma. Jako páté, ohnivé znamení lev patří ke Slunci a zlatu, z drahých kamenů jsou s ním spojovány rubín nebo diamant. Lidé narození v tomto znamení (v období od 23. 7. do 23. 8.) údajně mají rádi bohatství a přepych, ale také vlastní přirozenou autoritu a velkodušnost.

V křesťanství byl symbolem síly Judova kmene. Okřídlený lev je symbolem sv. Marka a představuje Spasitele. Tři dny po Kristově vzkříšení prý lvi vdechli život lvíčatům, která se narodila mrtvá. V Bibli se také setkáme s muži, kteří s tímto zvířetem bojovali. David s ním bojoval a přemohl ho holýma rukama, když lev napadal stáda ovcí. Jiný biblický hrdina Samson putoval se svými rodiči do Timnaty a u timnatských vinic je přepadl mladý lev. Samsona se zmocnil duch Hospodinův a roztrhl jej holýma rukama jako kůzle.

V antické mytologii byl komplementárním mužským protikladem bohyň, jako byly Kybele, Artemis a Fortuna. V jeho podobě se občas zjevoval bůh vína Dionýsos. Kybele byla často zobrazována na voze taženém spřežením těchto vládců zvířat.

Se lvem je spojováno mnoho dalších hrdinů, ať už se s ním utkali, nebo je doprovázel. Bojoval s ním například Herakles a jeho vítězství symbolizuje vítězství lidského ducha nad animální přírodou. Jednou z dvanácti

Heraklových prací, které vykonával pro krále Eurysthena, bylo přemoci nemejského lva a přinést králi jeho kůži. Nemejský lev byl jednou z několika obávaných příšer, protože byl nezranitelný. Herakles s ním nemohl bojovat zbraněmi, proto zatarasil vchod do jeskyně, ve které tato obluda žila, a poté ji zardousil holýma rukama. Nebyl to první král zvířat, s nímž se Herakles utkal. Když mu bylo osmnáct, žil mezi pastýři a staral se o stáda Amfitryona a Thespie, která byla sužována kithariónským lvem. I jeho Herakles zabil, stáhl z něho kůži a nosil ji jako svrchní oděv.

Díky mytické statečnosti a síle se ze lva stal v řecké a egyptské mytologii strážce podsvětí. Staří Řekové jeho podobiznu tesali na náhrobní kameny těch, kteří padli na bojišti. Král přírody tak chránil duše zemřelých, od kterých odháněl zlé duchy, ale i duše živých, protože nepouštěl stíny zemřelých z hrobek.

V Indii byl jedním z vtělení nebo jedním z avatárů Višny také Narasinha, napůl lev a napůl muž. Višnu tuto podobu přijal, aby zabil démona Hiranjakašipua, kterému Brahma zaručil nesmrtelnost. Nemohl ho zabít člověk ani bůh, zbraněmi ani tupým předmětem, ve dne ani v noci, v domě nebo venku. Proto se stal napůl mužem a napůl lvem, střetl se s ním za úsvitu a porazil ho. Pán zvířat byl jízdám

Sechmet, je zobrazována se lví hlavou nebo jako lvice. Byla dcerou boha Ra a nazývali ji „nejmocnější“, byla obávaná, ale zároveň milovaná v mnohých městech. Velela poslům smrti a ochraňovala před nemocí a neštěstím. Byla také ochránkyní válečníků, bojovníků a strážců, dávala jim sílu a střelám jistý cíl. Sechmet vykonává neúprosný osud, ale není krvelačná.

zvířetem bohyně Párvatí, manželky boha Šivy. Na některých vyobrazeních Buddhy jej můžeme vidět jedoucího na lvu, který měl zdůraznit jeho osvícenost.

Dále se s ním setkáváme u Chetitů a také v Mezopotámii, kde lví spřežení táhlo vůz bohyně Ištar. V minulosti zde platilo pravidlo, že lva při lovu může zabít pouze král.

V Egyptě byla tato zvířata často zobrazována v chrámech v přirozené podobě nebo s vousatou lidskou tváří, jak můžeme vidět na některých sfingách. Symbolická podstata lva má dvojí význam: ve spojení s bohem Ra představuje životodárnou sílu slunce a ve spojení s Osiridem i smrt a znovuzrození. Jedna z předních bohyň pantheonu, bohyně

Se lvem se setkáváme i v Čechách. Z astrologického hlediska je údajně prostor českých zemí pod vládou souhvězdí Lva. Prastará pověst vypráví o tom, jak se král zvířat dostal do českého znaku. Rytíř na své pouti potkal lva zápasícího s drakem a pomohl mu draka přemoci. Ten jej potom všude věrně doprovázel a ochraňoval ho. Tato legenda, původně francouzská, je u nás vyprávěna jako pověst o statečném a čestném Bruncvíkovi.

Lev znázorněný na erbu symbolizuje rytířské ctnosti, jako jsou síla a odvaha. Proto je zobrazen v útočné pozici s otevřenou tlamou, vytaženými drápy, vyceněnými tesáky a vyplazeným jazykem.

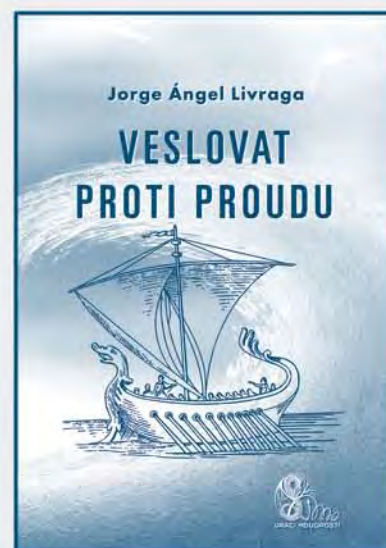
Hana Hrušková

...CO BYLO, JE A BUDE KRÁSNÉ

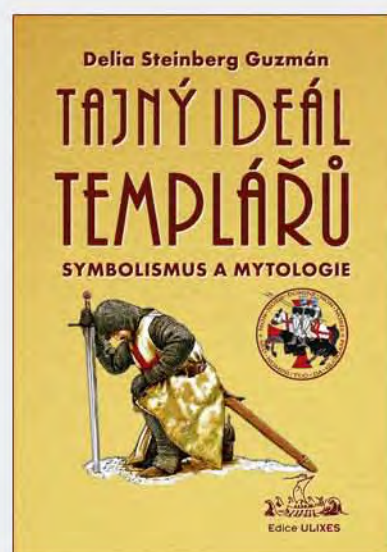
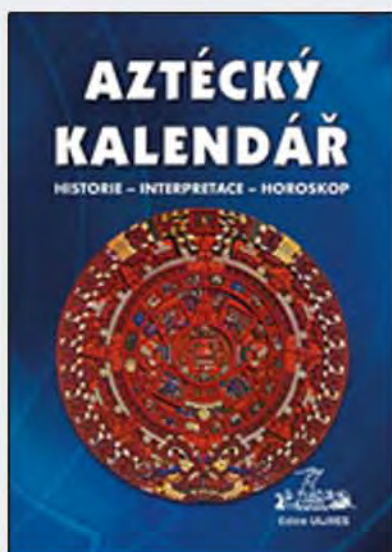
KRÁSNÉ VÁNOCE S KRÁSNÝM DÁRKEM

KNIHY A UNIKÁTNÍ ARCHEOLOGICKÉ NÁLEZY Z CELÉHO SVĚTA

Filozofie

Symbolismus

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... 28. říjen je *Den vzniku samostatného Československa*, tedy den, kdy se Československo roku 1918 odtrhlo od Rakousko-Uherska.

... vznik samostatného Československa se připravoval už v průběhu první světové války. Na našem území o něj usiloval protirakouský odboj a v posledních měsících před koncem války zformovaný Národní výbor; v zahraničí myšlenku nového samostatného státu prosazovala exilová vláda v čele s Tomášem Garriguem Masarykem, který se po porážce Rakouska-Uherska také zasloužil o uznání Československa vítěznými mocnostmi ještě před podpisem mírové smlouvy.

... 28. října 1918 se v Ženevě setkali zástupci Národního výboru se zástupci exilové vlády, aby jednali o podobě nového státu. Tentýž den byl na Václavském náměstí v Praze státu vyhlášen a byl vydán první zákon: Zákon o zřízení samostatného státu československého. V tomto zákoně ještě není upřesněna forma nového státu, kromě republiky byla zvažována i monarchie.

... v tomto roce si připomínáme 80. výročí od úmrtí našeho prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka, (1850–1937). Masaryk byl nejen vynikajícím politikem a diplomatem, ale též filozofem, jak dokládají jeho myšlenky:

Filozofie je pokus o jednotný názor na svět a život, přírodu a ducha.

Vzdělání není pouhým nashromážděním jednotlivých vědomostí, jako není těstem mouka, voda, sůl, kvasnice atd. dohromady naházené.

Láska ukazuje člověku cíl jeho života.

Rozum ukazuje prostředky, jak jej uskutečnit.

Šťastný je ten, kdo má bohatý obsah životní, šťastný je ten, kdo dovede poctivým úsilím zčásti uskutečnit své ideály.

Zbožnost korunuje a posvěcuje lásku. Náboženství bez lidskosti nemůže být správné; lidskost bez zbožnosti nemůže být úplná.

ERASMUS ROTTERDAMSKÝ

Desiderius Erasmus z Rotterdamu je jednou z nejslavnějších a nejvlivnějších osobností období renesance. Byl přesvědčeným humanistou, praktickým filozofem milujícím antickou tradici a současně křesťanským teologem, překladatelem a filologem, jenž se snažil dobrat přesnějšího pochopení původního Kristova učení, stejně jako učení starých řeckých a církevních myslitelů. Těchto poznatků se snažil využít k očištění a renesanci křesťanství jakožto způsobu ctnostného života, v tolerantnějším, univerzálnějším a humanističtější duchu, než jak bylo možné ve středověku.

Hlavním předpokladem štěstí je, že člověk touží být tím, kým je.

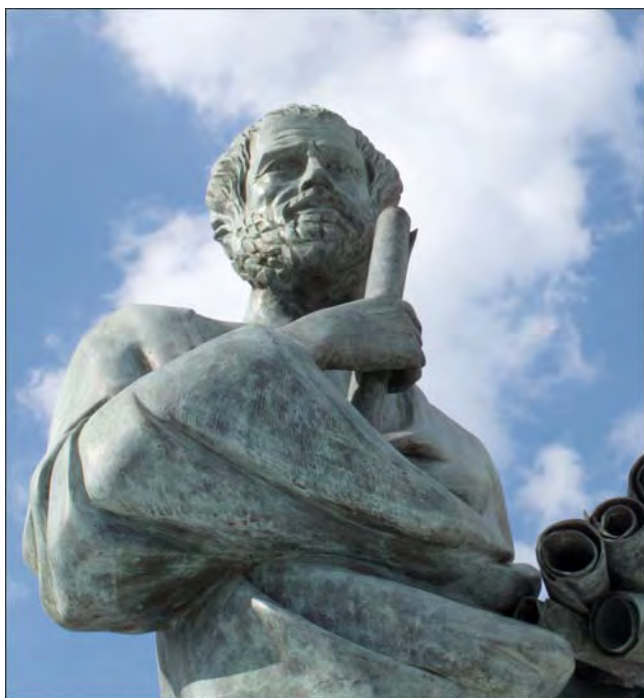
Narodil se v Holandsku roku 1466 jako Geert Geritszoon. Počátek jeho života byl neveselý, protože přišel na svět jako nemanželské dítě kněze a dcery lékaře. Jeho rodiče záhy zemřeli na mor, a on byl svými příbuznými poslán na vychování do klášterní školy. V augustiniánském řádu si poté zvolil nové řeholní jméno: Desiderius Erasmus. Bystrý intelekt v kombinaci s citlivou duší mu umožnily rozvíjet živou vnitřní spiritualitu, pronikat hlouběji do křesťanského učení a odhalovat v něm univerzální etické hodnoty; zároveň ho tytéž schopnosti vedly ke kritice nešvarů soudobé středověké církve a jejích praktik. Během studií skvěle ovládl latinu a literaturu; proto si ho vybral biskup z Cambrai, aby mu vyřizoval korespondenci. Díky tomu mohl s úlevou opustit mnišskou komunitu a působit dále jako nezávislý učenec. K řeholnímu životu se už nikdy nevrátil.

Aby mohl studovat původní prameny antické i křesťanské tradice, rozhodl se osvojit si vedle

latiny ještě řečtinu. Trávil také hodně času na cestách po Evropě – vyhledával kroužky vzdělanců, literátů a filologů seskupených kolem rodících se tiskáren a vydavatelství, působil na pařížské univerzitě, pobýval v Benátkách, ve švýcarské Basileji a v Anglii, kde se sblížil s dalším významným renesančním filosofem, Thomasem Morem. Zemřel v Basileji roku 1526 jako vážený muž a uznávaný myslitel.

Erasmus z Rotterdamu po sobě zanechal bohaté dílo. Psal učebnice a konverzační příručky latiny (*Obvyklé rozhovory*), které obsahovaly filosofické poselství i satirický podtón. Dále traktáty o výchově (*Výchova křesťanského vládce*, *Rukověť křesťanského rytíře*), filosofické dialogy (*Proti barbarům*), morální a politické úvahy (*Nářek míru*), satiry (*Julius a Chvála bláznivosti*), polemiku *Rozprava neboli rozmluva o svobodné vůli* adresovanou Lutherovi, nové překlady a komentáře Písma svatého, děl raně křesťanských autorů a konečně překlady a komentáře antických autorů (*Adagia*).

Erasmus zpochybnil *Vulgátu* – po staletí přijímaný Hieronymův latinský překlad bible, který byl církví prohlášen za závazný a nedotknutelný. On však chtěl projasnit křesťanské učení a očistit ho od nánosů nepůvodních a zavádějících interpretací. Proto roku 1516 vydal tiskem svůj nový překlad Nového Zákona pořízený podle řeckého originálu a doplnil jej komentáři v latině. Přál si, aby lidé sami četli a studovali dílo, které se stalo základem pro utváření naší evropské civilizace. Zajímavé bylo, že k tomuto překladu přistoupil jako ke studiu jakéhokoli jiného historického textu a aplikoval na něj metody filologické kritiky, které se osvědčily u překladů antických autorů. Tím položil základy k dalšímu studiu posvátných textů a poskytl nová východiska, o která se mohla opírat reformace křesťanské církve v budoucnu.

Sokrates snesl filozofii z nebe na zem... já jsem ji snesl i do hry, do besed a hovorů u stolů.

Erasmus byl sice křesťan, ale vždy odlišoval vlastní Kristovo učení od chování církevních institucí a jejich funkcionářů. Jejich lidské slabosti a neřesti kritizoval a na pomoc si k tomu bral často humor a satiru. V díle *Chvála bláznivosti* se vysmíval nabubřelému scholastickému „vědění“ s jeho spekulacemi, dogmaty, a nesrozumitelným jazykem, s jeho

rouhačskými snahami o definování Boha, krkolomnými důkazními metodami a jalovými diskusemi, které nepřinášely zlepšení člověku ani světu. Neviděl v tom žádný smysl, spíše to vše chápal jako nástrahy labyrintu, ve kterém se lze snadno ztratit.

Oproti tomuto intelektuálnímu chytračení s maskou vážnosti, jež je ve skutečnosti čirým bláznovstvím a ztrátou času, požadoval obnovu původního praktického poslání filozofie jakožto hledání a aplikace moudrosti v praxi. Skutečná moudrost se pak v poblázněném světě může jevit jako bláznivost: *Celé křesťanské učení, jak patrně, má určitou příbuznost s bláznivostí...* Stejně jako kdysi Sokrates žádá po filozofii, aby sestoupila „z nebe na zem“ a znovu vedla člověka k etice a mravnosti, protože ta je nejvlastnějším jádrem filozofie Kristovy – skutečnou nadčasovou esencí jeho učení.

Úkolem každého křesťana je podle něj následování příkladu Kristova života a jeho skutků, zachovávání mravních příkazů, zákonů Lásky a Milosrdenství a nikoli duchovně slepé a formální dodržování vnějších obřadů. Proti náboženskému fanatismu Erasmus staví požadavek živé spirituality, etiky a lidskosti. Proti čistě intelektuálnímu *vědění hlavy* se dožaduje *moudrosti srdce*.

Ve sbírce výroků z děl antických autorů s názvem *Adagia* poukazuje na podobnost těchto idejí s křesťanskými. Byl přesvědčen, že Křesťanství přímo navazuje na výdobytky starší duchovní tradice, je jejím pokračováním a zdokonalením. Sám souzněl s florentskými neoplatoniky a jejich ideou *všeobecného náboženství*, jež se opírá o univerzální nadčasové etické principy a představuje syntézu nejlepších výdobytků lidského ducha a kultury. Pro Erasma znamenalo být křesťanem totéž jako být filozofem – tedy být mravním člověkem.

Nic zbožného, nic, co vede k dobrým mravům, nelze nazvat nečistým nebo pohanským... (Zbožná hostina) Jelikož pozvedání a osvobození člověka je úzce spjato s dodržováním etických principů, jež jsou nadčasové,

univerzálně platné a nejsou výlučným majetkem křesťanství, připouští Erasmus, ... že *duch Kristův se rozlévá šířeji, než soudíme a vykládáme, a že k počtu svatých náleží mnozí, kteří nejsou mezi našimi světci uváděni. (Obecné rozhovory)* Jinými slovy, i v jiných kulturách a u jiných národů můžeme nalézt příklady opravdového lidství a moudrosti: velké učitele, světce a mravní vzory. Svatost spočívá ve stavu mravní dokonalosti, v projevech lásky a moudrosti, nikoliv v příslušnosti k nějaké církvi. Proto každý ctnostně žijící člověk může dosáhnout spásy, nehledě na konkrétní vyznání. Tento Erasmův pohled nás přivádí k náboženské toleranci a k posílení humanistických postojů. Člověka musíme oceňovat na základě toho, jaký je, spíše než na základě kulturní či náboženské příslušnosti.

Mravnost je podle Erasma v souladu s přírodou: *Čím jiným je filozofie Kristova, kterou Kristus sám nazývá vzkříšením, ne-li obnovou přírody, jež byla původně stvořena dobrou. (Opera omnia)* Mravný život spočívá v obratu k vyšší-duchovní přirozenosti člověka a v její realizaci – to je vlastní evoluční úkol člověka. Erasmus věří, že v nitru každého se nachází potenciál k projevení Dobra. *Člověk je ušlechtilá živá bytost, pro niž bůh vytvořil tento podivuhodný mechanismus světa. (Opera omnia)* Má svobodnou vůli, může volit a aktivně utvářet svůj osud; je morálně odpovědný za svá rozhodnutí. Tato schopnost člověku umožňuje, aby si vydobyl svou důstojnost. Lidská spása je tedy vlastním dílem, s pomocí a podporou božího působení.

Slast a blaženost pramení ze způsobu života, který se nepřičí boží vůli, který neruší řád světa, který je v souladu s vyšší přirozeností a svědomím jedince. Bůh nechce, abychom trpěli, ale abychom se radovali, dosáhli naplnění a štěstí. Stejně jako člověka, tak i svět stvořil Bůh dobrým a krásným. Skrze jeho pozorování můžeme nepřímo poznávat boží Vůli, nacházet stopy jeho působení: *Jaká může být velkolepější podívaná než rozjímavé pozorování tohoto světa? (Obvyklé rozhovory – Epikurejec)* Erasmus tedy v pro-

tikladu ke středověkému pojetí nepohlíží na svět jako na slzavé údolí, ale spíše ho vnímá jako krásný a tajemný projev božství, který můžeme postupně poznávat a učit se ho chápat. Příroda je prostoupena významem, smyslem, je oduchovnělá, živá. Skrze ni můžeme pocítit posvátnost a vděčnost za dar života – fyzického i duchovního. Kritizovat přírodu jako bezduchou a primitivní je rouháním proti jejímu tvůrci: *Nezřídka nazývají přírodu místo matkou macechou; tato výtku je sice slovy namířena proti přírodě, ale ve skutečnosti dopadá na toho, kdo stvořil přírodu, je-li vůbec nějaká příroda (oddělená od Boha).* (M. a M. Svatošovi, Erasmus Rotterdamský, Praha 1985, str. 221)

Dávej světlo a tma zmizí sama od sebe.

Vidíme, že Erasmus Rotterdamský byl filozofem, který dokázal v temném a bláznivém světě končícího středověku zapálit světlo moudrosti, pravdy a krásy. Svými překlady Nového Zákona se snažil přispět k obnovení původního poselství křesťanství a očistit ho od zavádějících interpretací. Dokázal bojovat s neřestmi své doby jen pomocí síly rozumu, milosrdenství a humoru. Vnímá společné nadčasové prvky v různých učeních a chápal jejich podobnost. Filozofii a náboženství považoval za dvě cesty vedoucí k zušlechťení člověka, přičemž obě se shodně opírají o etické principy, které jsou svou povahou univerzální.

Zbyněk Machetanz

KURZ SROVNÁVACÍ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

PROČ JE KURZ UŽITEČNÝ?

- Abychom lépe poznali sebe sama: etické otázky jednotlivce;
- Abychom do svého života vložili hloubku a nadčasovost;
- Abychom pochopili okolnosti, v nichž žijeme: hledání spravedlnosti ve společnosti, soužití mezi lidmi;
- Abychom byli hlavními tvůrci lepší budoucnosti: význam dějin pro pochopení současnosti a toho jak dnes žít a aktivně vytvářet budoucnost.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející důležité schopnosti člověka inspirovaná probíranými tématy.

TÉMATATA KURZU

ČLOVĚK SÁM SE SEBOU – ZÁHADA ŽIVOTA

ČLOVĚK A JEHO PŘIROZENOST

TISÍCIETÁ INDIE

MOUDROST TIBETU

BUDDHISMUS

ČÍNA

EGYPT

ARISTOTELES

NEOPLATONIKOVÉ

ČLOVĚK A SPOLEČNOST – ČLOVĚK A SOUŽITÍ

PLATONSKÁ TRADICE

ŘÍM A OBČANÉ SVĚTA

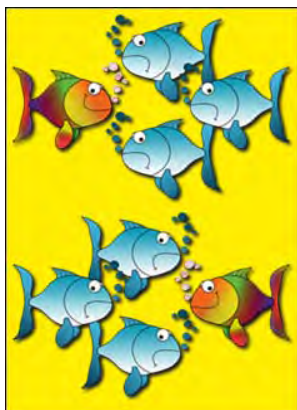
FORMY USPOŘÁDÁNÍ SPOLEČNOSTI

ČLOVĚK V PRŮBĚHU DĚJIN – MÝTUS A DĚJINY

STARODÁVNÉ VĚDY

www.akropolis.cz

ČAS NA ZMĚNU!

Kurz filozofie a psychologie Východu a Západu

Kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

Utváří opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života.

Je rozdělen do tří základních modulů: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

HUMAN

Promítání filmu

Film Human natočený francouzským režisérem Yannem Arthus-Bertrandem nám hlubokým způsobem přibližuje podoby lidského života po celém světě očima obyčejných a prostých lidí. Na dvě stovky lidí ze šedesáti zemí světa sdílí před kamerou své osobní příběhy, vyjadřují se k otázkám života a smrti, štěstí a bolesti, vítězství a strachu... a odhalují hloubku lidských duší a také mnoho problémů současného světa.

DÁT ŽIVOTU SMYSL

Přednáška

- Přednáška u příležitosti Světového dne filozofie
- Prezentace knihy Veslovat proti proudu

Každý člověk potřebuje dát svému životu obsah a cíl. Protože nejsme stejní, můžeme smysl svého života vidět v rovině fyzické, psychické nebo duchovní. Co můžeme udělat pro to, abychom své dny a roky naplnili? Jaký život nás učiní spokojenými nejenom dnes, ale i po letech, až budeme hodnotit, co a jak jsme prožili a čeho jsme dosáhli? Pojďme se společně s velkými filozofy Východu i Západu zamyslet nad tím, jak můžeme naložit se svým osudem, abychom byli skutečně sami sebou.

PRAKTICKÁ RÉTORIKA

Kurz řečnického umění

Rétorika jako umění krásného a dobrého vyjadřování, jehož kořeny nacházíme v antice. Současné příručky prezentačních a komunikačních dovedností stále vycházejí z klasických rad Aristotela či Quintiliana nebo popisují dovednosti rétora velmi podobné rolím, jež vymezil už Cicero. Ale na rozdíl od dnešní doby, která někdy upřednostňuje krásnou formu, tito autoři kladli velký důraz rovněž na kvalitní obsah, hluboké myšlenky i morální étos samotného řečníka.

